

Спасовъ, Василь — обоистъ и единъ отъ обещаващите млади наши музиколози, род. 23 дек. 1902 въ София; следъ свършването на гимназия и Музикалната академия (обой при Н. Стефановъ), 1925 постъпва въ Държавната музикална академия въ Виена, съ главенъ предметъ обой, като ученикъ на Ал. Вундереръ и, успоредно съ това, учи музиковедие въ тамошния университетъ при Роб. Лахъ. 1929 свършва академията, а 1931 промовира съ дисертация „Народна музика, народни инструменти и народни танци на българитъ“, и свършва университета съ докторска степенъ, при главенъ предметъ музикална наука. Презъ време на учението си въ Виена участва като субститутъ въ оркестритъ на тамошната Държавна опера и Филхармонията, и е държалъ нѣколко сказки върху българската народна музика. С. е първиятъ българинъ, който описалъ научно, и систематизиралъ народните наши инструменти — по метода на сравнителното музиковедие. Освенъ дисертацията си, писалъ е още „Развитие на обоя при Йох. Себ. Бахъ“, и напечаталъ въ Виена една грифова табела за обой (виенска система). Помѣстението въ този речникъ описания на българските народни инструменти сж заимствувани съ любезното съгласие на С., като извлѣчения отъ неговата дисертация. Отъ декември 1931 той е лекторъ по обой и ударни инструменти (първиятъ преподавателъ по последните инструменти) въ Държавната музикална академия.

Спатисъ, Теодоръ — Spatis, Théodor — гръцки композитъ, род. 1886 въ Атина, лауреатъ на Парижката консерватория — съ първа награда, а композиция училъ при Лавинякъ и Жедалжъ, писалъ: симфонична поема „Жената отъ кулата“, операта „Ламбро и неговата щерка“, оперетитъ: „Синята принцеса“, „Господарката съ двамата мъже“, „Шампионътъ“ и „Испанската жена“, и голѣмъ брой гръцки пѣсни. Композициитъ на С. сж облъхвани съ една тѣка чувствителностъ.

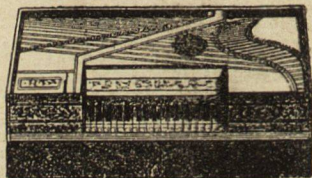
Спатиумъ, лат. spatium = разстояние — се нарича въ нотнo-линейната система разстоянието между две съседни линии.

Спендиаровъ, Александъръ Прокофьевичъ — даровитъ арменски композитъ, род. 1 ноем. 1871 въ Кашовка (Кримъ), умр. презъ май 1928 въ Ериванъ (Армения), училъ при Кленовски и Римски-Корсаковъ, живѣлъ въ Симферополъ и, последните три години — въ Армения. С. използва оригиналните мелодически и ритмически елементи на източната музика, употребявайки и тактъ $\frac{1}{8}$ — съ ритмична структура като българската ржченица. Творби: симфонична сюита и концертна увертюра, „Тонове поеми“, „Тритъ палми“, „Скици отъ Кримъ“, опера „Алмастъ“, пѣсни и хорове съ оркестъръ, цигулкови нѣща.

Спианато, ит. spianato = просто, равно. **Спикато**, ит. spiccato — при свиренето на струнните лжкови инструменти, означава единъ видъ стакаго — подскачане на лжка, — състоящо се въ бързо дигане и поставяне на лжка при всѣка нота. С-то не трѣбва да се смѣсва съ твърдото и хвърчащо стакаго.

Спилка, Франтишекъ — Spilka, František — чешки диригентъ и композитъ, род. 13 ноем. 1887 въ Щекенъ, възпитаникъ на Пражката консерватория, основателъ на „Пѣвческото дружество на пражките учители“ (1908), съ което предприема концертни обиколки и въ чужбина. Известно време е билъ диригентъ и на Пражката филхармония, и учителъ въ консерваторията (до 1922), а отъ 1927 — диригентъ на мъжкото пѣвческо дружество „Сметана“, писалъ: опера „Селско право“, нѣколко оперети, клавири нѣща, хорове и пѣсни.

Спинетъ, ит. spinetta, фр. epinette —

Спинетъ

струненъ инструментъ съ клавиатура, въ форма на неправиленъ четирижгълникъ (трапезоидъ). Клавиатурата е поставена къмъ по-